

# יעקב שרת / איש ממאדים ישנו עם אחד



למילחמה. מה, חבר איבאן איבאנוביץ', אתה לא מאמין לנו שפנינו שלום? הנה, ראה מה אומרת, "תנועת השלום הבינלאומית"! השאלה היא איפוא לא אם המערב יילחם למען הפולנים או לא, כמו שעשה, בעצם, במלחמת העולם השנייה (ואז, באמת, הפולנים נלחמו בגרמנים ממש, לא כצ'כים). ברור שהוא לא יילחם. השאלה היא אם הפולנים יילחמו — הן ברוסים והן בקומץ הקוויזלינגים הקומוניסטים שלהם, ואם הרוסים ימצאו דרך לשבור את רוחם עד כדי ביטחון שהם לא יילחמו. לוחמות הפולנים היא ערובה לתבונתם של הרוסים.

בינתיים עושה רושם, שהפולנים יילחמו באש ובחרב, אפילו במחיר מבול. יש משהו מכאיב ומפעים כאחד, שישנו עם אחד השונה מכל עמי מזרח אירופה, הכנון לשאת את צלב החרות עד כדי התאבדות בשביל כל האחרים — לרבות מאות מיליוני הנמלים העמלניות של ברית-המועצות, המשלימות בנרצעות עם גורלן הנמלי. יש משהו משפיל ובזוי שבני אמות משועבדות, ובראשם גרמנים בני פרוסיה, משרי-תים ככרתי-יפולתי את האדון הרוסי במאמציו להבריק ולהכניע את הפולנים.

לידה קשה. צירים נוראים. מי לא מודאג: תינוק מבורך או תינוק מיפלת?

## אנקל סם. מה מליל

המרצע יצא מן השק. אני כבר נדקרת בן מזמן, עוד לפני שהוא יצא. אבל שתקתי. מה היה יוצא לי אם הייתי צועק? מישהו היה שומע? מישהו היה מאמין? אבל עכשיו היתה רוח אחרת מסביב. לא בוש, לא חרפה, לא הסתייגות, לא חיישנות. אדרבה — בגלוי, ישירות, אפילו בחוצפה ובגאווה.

רוצים להיות בסיס אמריקאי! לא הבו לנו נשק — להגן על עצמנו הניחו לנו. אין כבחורינו! לא ריבונים תמיד אנחנו. הבו לנו "מחסני" נשק! הבו לנו חיילים! רוצים להיות בסיס אמריקאי! כן, אם רק נצליח להשתיל פה את האמריקאים בגופם, הם כבר לא יצאו מפה. אל תירא עבדי יעקב. אחינו יעקב לך לישון! שומר, מה מליל? פלזו ספיק אינגליש, איי אם אמריקן!

כן, זה יהיה טוב גם לביטחון וגם לכלכלה. קודם כל, נצח ישראל לא ישקר. שום מדינה ערבית לא תצו לתקוף. עתידנו הלאומי מובטח, סוף-סוף. שנית, מבחינה כלכלית היש פיטמה טובה מזו לינוק דולרים? בסיס אמריקאי! זה מה שבעצם רצינו להיות כל הזמן, בתוך-תוכנו, ועכשיו סוף-סוף אמרנו את זה. האמריקאים לא ירצו: נוכח להם שהרוסים בכל פינה. תתפלאו, זה עוד עובד. לרגו והייג יש דיבוק רוסי אמיתי, ואסור לנו לחכות עד שהוא יעבור — או עד שהם עצמם יעברו. זוהי הודמנות חיה של ישראל. האמריקאים נעשו פה מה שהם רוצו, לרבות קביעת גבולות, החזרת שטחים, חלוקת ירושלים וכל השאר? עוד פעם סמנטיקה! הלא הם יבטיחו את השלום, ואם היה שלום מה חשוב גבולות. מה חשוב שטחים? זה יעודד הגירה מהבטיס לארץ-האם? עוד יותר טוב! המהגרים הם הלובי היחיד שנאשר לנו בארץ-האם, ופה הם לא חסרים. מזמן שפירקו את צה"ל והמארינס יוצאים למילואים, איי אם טלינג יו, ווי הב נורוד איט סו גוד. אולד בייגן איז גאסט גרייט! ווט א פרייט מיניסטר! ווט א ממזר!

## הו ירוחם. ירוחם

ועשיתי על הנער משל / מיספר אחד ברשימת כשל  
לא ירוחם איש כמוני, גלל שירוחם, פה ממלל אשכנזית רברבא-רבא לא חכם! לולא דבק בכס, לו לביתו כבר סר. לא מלך קם עכשיו להסתדרות — קיסר!

לפני כמה שבועות שמתי עטי הסובייטולוגית בכפי, וכתבתי שחור על גבי לבן כי הרוסים לא ימהרו לפלוש לפולין על מנת להשליט בה סדר של ברז'נייב. אם בכלל, ועד עכשיו, עיניכם הרואות, הרוסים עדיין משוכנעים שהצדק איתו.

אגב סובייטולוגיה, אעיר בהזדמנות חגיגת זו שתי הערות: (א) אין, "צבא אדום". פשוט אין דבר כזה. כלומר היה, ועוד אין היה, ואיש יהודי מזהיר, שנשרף כמו יהודים מזהירים רבים במהפכות חובקות עולם, טרוצקי שמו, הוא שהקימו, אלא שגוי גרוזיני ושמו סטאלין שניה את שמו מ"הצבא האדום" ל"צבא הסובייטי" לפני משהו פחות מ-40 שנה, כאשר מלחמת הסוציאליזם הפכה ל"מלחמת המולדת הגדולה" בפאשיזם הגרמני — כדי שללוחם הרוסי יהיה בעד מה להילחם אחרי שהוא נסוג באי-רמטיבציה עד שערי מוסקבה. זה שני דורות, שהמונח, "צבא אדום" הדל לשמש באמצעי-התיקשות ה"סובייטיים", ומשום-מה, כלומר פשוט משום בורות, הוא ממשך לשמש את אנשי-התיקשות הישראליים. אולי זה לא כל כך חשוב, אבל לדעת צריך.

(ב) מוזר, מוזר מאוד, להאזין לא אחת לאיזו כתבה משודרת ב"קול ישראל" על הנעשה בימים אלה בפולין ובגבולותיה, ולהתכבד במני גינת רקע, "רלוונטיות" בדמות זמר תעמולה סובייטי, שמשמיעו אף אינם מעלים בדעתם את משמע תמלילו המבחיל. כסבור הייתי, שמביני-טעם היו משמיעים בהזדמנות שכזאת שיר רוסי מימי-ימימה, המבטא מצוקות שיעבוד (יש כאלה!), או שיר-מחאה משל איזה טרובאדור סובייטי שוחר חרות (הקרוב במקור מותינו, "חולק על המיסטר", כאילו הוא מין טיפוס אנטי-חברתי שולי-שלילי, חולה ביקור-תיות כפייתית, "נגד") כנון גאליץ', אקוג'אוה או יוסוצקי. במקרה ידוע לי, למשל, שבשעתו אקוג'אוה ערך סידרת מופעים בפולין, וזכה שם להצלחה עצומה. שירו תורגמו לפולנית ויצאו שם בתקליטים, מה שאין כן, ככל שידוע לי, במולדתו-הוא.

עד כאן הערות. ועכשיו לעצם העניין: לפני חודשים אחדים שמעתי בטלוויזיה סובייטולוגית צרפתית מרשימה, שהוכיחה בהגיון צרפתי צורך, כי הרוסים פשוט לא יוכלו לסבול פולין חופשית, ולכן לא יוכלו שלא להתערב בה כמעשה שעשו בצ'כוסלובקיה. הגיון הגיון, אבל מה אם פולין 1981 היא נקודת-מימנה בתולדות האימפריה הקומוניסטית הסובייטית? אולי כן ואולי לא, אבל יכול להיות. מה, 60 שנה לאימפריה זה לא מספיק כדי להתחיל להתפורר?

אמת, אף אחד לא מתפורר מרצון. אלא מה? כמו שחולח-סרטן, לרוב, מדחיק את אמת מחלתו במאה תהומות עצמיות ואחת, כך גם זה שמתפורר לא מסוגל, לרוב, לתפוס את תהליך התפוררותו. פעם לא היה לרוסים שום קושי מעשי ונפשי להעמיס אנשים במשאיות — סליחה, אצלם זה בקרונות — והייתה לסיביר (רבתת קצינים פולנים הם רצחו במייטב מסורת הפוגרום, "פוגרום" היא אחת המילים היחידות שהרמה השפה הרוסית העשירה לאוצר המונחים הבינלאומי, בצד "נייט", "צ'ורנוז'ום"; הקללה הרוסית היא בינלאומית רק בישראל). היום זה כבר לא כל כך פשוט, ובין השאר מפני שזכרון מלחמת יום-הכיפורים-של-הרוסים, היא מלחמת-העולם השנייה, שבה הטנקים של האויב שעטו הרחק ללב הארץ, עדיין כה עז, ותחושת השכול שידעה אז כל מי שפחה רוסית עדיין כה מושרשת, שדבר אחד הוא בצע בליץ קטן בבודפשט או טיול נחמד לפראג, אבל דבר אחר הוא להילחם בפולין. וזאת לדעת: בעוד קטן מתחנכים על "החייל האמיץ שווייק", הפולנים שואבים עצמות עוז מ"באש ובחרב", ו"המבול". לא שאני מזלזל ב"אנשי פנפילוב", אבל אותם לוחמים רוסיים אגדתיים רוצים, שהנכדים שלהם יסתדרו בחיים כמו בורגנים טובים, ולא יקוּזו דמם בארץ הפוליאקים.

אגב, מי שזוכר את שנות המלחמה הקרה זוכר בוודאי גם את "תנועת השלום". במערב, וכמובן גם אצלנו, "התנועה" הזאת הצטיירה כ"אירגון חזית" סובייטי שתפקידו לקדם את האינטרסים של מיסטר סטאלין ברחבי עולם. רושם זה היה נכון, אבל למעשה הוא היה מישני בהערכת תפקידה של "התנועה" הצבועה הזאת, שבאש ובראשונה היתה מיבצע קרמלאי ענקי — ומוצלח — של יחסי-ציבור כלפי פנים, ולא כלפי חוץ, שבאמצעותו סטאלין ואנשיו שיכנעו את העם הרוסי כי פניהם לשלום, לא

אלף חושבים החיים בצפיפות אינו נכון. אם כך, למה הפקיעו אדמות ערבים? חלק מההפקעות נבע כתוצאה מחוסר הכנה מתאימה. היום בדקו בטאבו הבריטי העותומני ומצאו שאלפי דונאמים שייכים למדינה. ל"איזו מדינה? מדינת-ישראל! אנחנו כעת ה-

מזימה ערבים? מן היא האישיות הנעי רצת על צעירים כמוך?

אריק שרון. הוא זוכה לאהדה רבה ביותר בקרב מצביעי חרות המסורתיים. צעירים ושכונת. לי דתי אריק הוא אחד האנשים הי אהודים ביותר בארץ הזו. כשמי שהו מאמין במשהו, הוא מודהה מיד עם אריק שרון. אריק מסמל דרך ושרשיות בדבקות באהבת הארץ והגשמת ערכים. אני אוהב להשוות אותו ליגאל אלון.

ובגין? בגין הוא מעל לכל. אני רואה אותו כמנהיג, ולדעתי מנהיג לא יכול להרשות לעצמו להתעסק ב פרטים טכניים. הוא צריך לתת השראה.

במדינת-ישראל ראשי הממשלה אינו יושב על תקן של נותן השראה.

תראי, הוא צריך להחליט בנקר דות העקרונות. אבל לא צריך להתערב בפרטים. אני לא יודע למה נטפלים למצבו הגופני. מצבו מרת הרבה — גם ליהודים וגם



בין בדירתו, אנחנו הבעלים של הקרקעות ביהודה ושומרון!

לערבים. אני בטוח שבין כפרים ערבי ויהודי יטלים להתקיים יחד סים תקינים, כי הם מבינים מה זה לאהוב קרקע. כל זמן שלא קיימת הסתה.

הסתה ערבית? אני לא יודע על הסתה אחרת. אני יכולה להזכיר לך

הסתה ערבית? אני לא יודע על הסתה אחרת. אני יכולה להזכיר לך

הסתה בנוסף עצרת התמימי כה בהתנחלויות על קרקע ערבית, שהיית בין מארגני ניה?

זו היתה עצרת תמיכה של סטרי דנטים במיפעל התיישבות בארץ-ישראל, ואני תומך בהתיישבות. אם את רומזת לזה שאני שייך